

ရွှန်းရေမိမိ

အစွန်းရောက်ပန်းပုများ

၂၈၆

အစိုးရရုံးတစ်ခုက အထက်တန်းစာရေးကြီး တစ်ယောက်ရဲ့ လစာက သူ့တစ်ကိုယ်စာအတွက်ပဲ လုံလောက်ရုံ။ ကျန်တဲ့ မိသားစုစရိတ်၊ သားကျွေးမှု၊ မယားကျွေးမှုတွေ တာဝန် ယူနိုင်ဖို့ အဝေး။

ဒီတော့ မိန်းမဖြစ်သူက အိမ်မှာ စာအုပ်ဆိုင်နဲ့ အခွေ ငှားဆိုင်လေး ဖွင့်ထားရတယ်။

မိဘအမွေအနှစ်က နေစရာလေး ချန်ခဲ့ပေးလို့ မြို့သစ်မှာ အိမ်လေး ခြံလေးနဲ့ နေရေးအတွက် ပူစရာမလို၍ တော်သေးသည် ။

သားသမီးဆိုလို့ သမီးလေးတစ်ယောက်တည်းရှိ၍ ပါးစပ်ပေါက်မများ ။ ကုန်စရာ ကျစရာမများ ၍ သူတို့ ဝင်ငွေနဲ့ ဆိုရင် အဆင်ပြေသည် ဟု ပဲ ဆိုရမည်။

ဒါက ကိုအေးခိုင်နဲ့ မမြမြအေးတို့ မိသားစုဘဝပါ။ သူတို့ သမီးလေး နာမည်ကတော့ မြယွန်းပုံ တဲ့ ။

သူတို့ လင်မယားရဲ့ ရပ်ရည်က သာမန်ရွက်ကြမ်း ရေကျိုမို့ မြယွန်းပုံ ကလည်း သိပ်ပြီးချောမောလှပခြင်းတော့မရှိပါ။ သာမန်ကလေးမလေး ပါပဲ။

ဒါပေမဲ့ မြယွန်းပုံက စာအရမ်းဖတ်တယ်။ စာမျိုးစုံ ကိုဖတ်တယ်။

အိမ်မှာ စာအုပ်အငှားဆိုင် ဖွင့်ထားတော့ မြယွန်းပုံ စိတ်ကြိုက် စာဖ

တ်လို့ ရတာပေါ့။

ဝတ္ထု၊ မဂ္ဂဇင်း၊ ကာတွန်း ဘာမှ မလွတ်စေရ၊ သတင်းစာ ဂျာနယ်လည်း လာထားပဲ။

ကျောင်းစာထက် အပြင်စာကို ပိုစိတ်ဝင်စားနေတဲ့ ခြောက်တန်းကျောင်းသူ သမီးအတွက် ကိုအေးခိုင်က စိတ်ပူနေတယ်။

‘မပူပါနဲ့ ကိုအေးရဲ့ ။ ရှင့်သမီး ဘာစာပဲဖတ်ဖတ် တစ်နှစ် တစ်တန်းတော့ အောင်နေတာပဲလေ’

‘အေး ... အောင်တော့ အောင်တာပေါ့ကွာ၊ ထူးထူးချွန် ချွန်လေး အောင်တော့ ပိုမကောင်းဘူးလား။ အတန်းငယ်တုန်းတော့ ကိစ္စမရှိဘူး။ ကိုးတန်း ဆယ်တန်းရောက်မှ ဒုက္ခရောက်မယ်’

‘ဒုက္ခမရောက်စေရပါဘူး၊ မြအေး တာဝန်ယူတယ်၊ စာဖတ်လို့ ဒုက္ခရောက်တဲ့ သူ မရှိပါဘူး ကိုအေးရဲ့ ။ မြအေးသမီး ဆရာဝန်ဖြစ်ချင်မှ ဖြစ်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီစာအုပ်တွေနဲ့ သူ့ဘဝကိုသူ အကောင်းဆုံး တည်ဆောက်သွားနိုင်လိမ့်မယ်လို့ မြအေး ယုံတယ်’

‘အေး ... မင်းပြောသလို ဖြစ်ပါစေကွာ’

‘စိတ်ချ ... မြအေးသမီး ဘယ်တော့မှ ဒုက္ခမရောက်ဘူး၊ နိုင်ငံခေါင်းဆောင်ကြီးတစ်ယောက်က သူ့တပည့်တွေ အပြစ်လုပ်ရင် ဘယ်လိုအပြစ်ပေးတယ် ထင်သလဲ ကိုအေး၊ အပြစ်တစ်ခါလုပ်တိုင်း စာအုပ်တစ်အုပ် ဖတ်ခိုင်းပြီး အပြစ် ပေးတယ်တဲ့ ရှင်’

‘အင်း ... ငါ့မိန်းမ မြအေး ဆယ်တန်းမအောင်လို့ ဟေ့၊ မဟုတ်ရင် ကမ္ဘာကိုတောင် ခါးစောင်းတင်မလား မသိဘူး’

‘ဆယ်တန်းမအောင်တာက ပညာကို ဆုံးခန်းတိုင်အောင် သင်နိုင်တဲ့

အနေအထား မရှိခဲ့လို့ ရှင်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မက စာဖတ်တယ်လေ၊
အဲဒါကြောင့် စာမဖတ်တဲ့ ဘွဲ့ရတွေကိုတော့ ယှဉ်နိုင်တယ်’

‘ဟုတ်ပါပြီကွာ၊ ဒါနဲ့ သမီး ပုံပုံ ကျူရှင်သွားပြီလား’

‘သွားပြီ’

‘အေး ... အေး၊ ငါလည်း ဒီနေ့ ရုံးပိတ်တုန်း မြို့ထဲသွားပြီး မင်းအတွက် စာအုပ်နဲ့ အခွေ သွားဝယ်ဦးမှ ပဲ’

‘သွားရင်းနဲ့ ဆီလေးတစ်ပိဿာလောက် ဆွဲခဲ့ပါလား။ ကျုပ်တို့ မြို့သစ်ရောက်ရင် ဆီကဈေးတက်သွားလွန်းလို့ ’

*

ဟုတ်ပါတယ်။ မြို့ရဲ့ အစွန်းအဖျား မြို့သစ်မှာ နေရတာ ဘာမဆို ဈေးကြီးပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲ ။

သွားဝယ်ရတာ မြို့ထဲ။ ကားနှစ်ဆင့် သုံးဆင့် စီးရတဲ့ နေရာဆိုတော့ သယ်ယူပို့ဆောင်ရေးစရိတ်တက်ပြီး ဈေးတွေကြီးတော့တာပါပဲ။

သီရိမင်္ဂလာဈေး။ စံပြငါးဈေး။ လမ်းမတော်သံဈေး။ အားလုံးက သူတို့ မြို့သစ်နဲ့ နီးမှ မနီးတာ။

ဒီတော့ မြို့ထဲသွားရင် ဆီနဲ့ တခြားလိုအပ်တာလေးတွေ မှာ လိုက်ရသည် ။ ကားခလေး ပိုထွက်လာလည်း မနည်းဘူး မို့လား။ မမြဲမြဲအေးက ထိုသို့စစ်စိတ်တတ်ပါသည် ။

ပညာမတတ်ပေမယ့် သညာတော့တတ်တယ်။ စည်းကမ်းလည်း ရှိသည် ။ ဒီလောက်ဆို လူ့ဘဝမှာ အဆင်ပြေစွာရပ်တည်နိုင်ပါပြီလေ။

သူတို့ မြို့သစ်က လူအများ စုကတော့ ထိုသို့မဟုတ် အားရင် လက်ဖ

က်ရည်ဆိုင်၊ အသုပ်ဆိုင်တွေမှာ ယောက်ျားမိန်းမတွေ စုပြုံတိုး။ အရည်
မရ အဖတ်မရ။ အာလာပသလ္လာပတွေ ပြောပြီး အချိန်ကုန်ကြ။ စုပြုံပြီး
ချဲထီတွေထိုးကြ။

အတင်းတွေပြောပြီး စကားလည်း ခဏခဏများကြသည် ။

အနေအထိုင်ရမ်းပြီး အပြောအဆိုလည်း ကြမ်းကြသည် ။

ညစဉ်ညတိုင်းလိုလိုမှာ ပုဆိုးစလွယ်သိုင်းပြီး မူးရူးဖျော်ဖြေသူတွေလ
ည်း ရှိ၏။

မူးပြီး အသံလေး အသံကြောင့်နဲ့ အော်ကာ သီချင်းဟစ်တော့
လူမပြောနဲ့ ခွေးတောင် နားမခံသာ၍ ထင်ပါ။ အမူးသမားတွေရဲ့ သီချင်း
သံတွေနောက်မှာ ခွေးဟောင်သံက အမြဲဟာမိုနီ လိုက်သည် ။

ပြီးတော့ နိဗ္ဗာန်ဈေးပွဲတော်တွေ ကျင်းပသည့်အချိန်ဆိုလည်း ဘယ်
လောက်ဝေးဝေး အုပ်လိုက်ချီတက်တတ်ကြသည် ။
စတုဒီသာသတင်းကြားရင်လည်း မလွတ်စေရ။ မိသားစုလိုက်ကို မီးခိုး
တိတ်ပစ်တာပဲ။

အဲဒီလိုပတ်ဝန်းကျင်မှာ ကြီးပြင်းရတဲ့ မြယွန်းပုံရဲ့ အနာဂတ်က လှပ
ပါ့မလားဟု တွေးချင်စရာပါ။

ပန်းပုဆရာတွေ လှပစွာအနားသတ်နိုင်ပါ့မလား ? ။

*

ကျွန်မ ... ကျွန်မလို့ ပြောတတ်တဲ့ ခပ်သွက်သွက် ကောင်မလေးတစ်
ယောက် ရှိပါတယ်။

သူမနာမည်က နှင်းကဗျာတဲ့ ။ နာမည်နဲ့ လိုက်အောင်

ဖြူနဲ့နဲ့လေးပါ။

ဒါပေမဲ့ နှင်းကဗျာက သိပ်အလှကြီးတော့မဟုတ်။ အသားအရေလှ၍
ကြည့်ကောင်းနေတာပါ။

နှင်းကဗျာက အသွက်ကလေးပါ။ မိဘတွေက ဝန်ထမ်းတွေဆိုတော့
နှင်းကဗျာကို အချိန်ပြည့် စောင့်မကြည့်နိုင်။

နှင်းကဗျာမှာ အစ်ကိုတစ်ယောက်ရှိ၏။ ထိုအစ်ကိုကပဲ နှင်းကဗျာကို
ထိန်းရတာများ သည် ။

ငယ်ငယ်ကတည်းက နှင်းကဗျာက အစ်ကိုနောက် တကောက်ကော
က် လိုက်တတ်သူပါ။

အစ်ကို ဂေါ်လီရိုက်သည့်အရွယ် နှင်းကဗျာ ဂေါ်လီလုံးနှင့်ဆော့သည်
။

အစ်ကို ဘောလုံးသွားကန်ရင် နှင်းကဗျာက ဘောလုံးလေးတပိုက်ပို
က်။

အစ်ကိုလက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထိုင်တတ်သည့်အရွယ်လည်း နှင်းကဗျာ
ပါသည် ။

အစ်ကိုက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကျတော့ သိပ်မခေါ်ချင်တော့။

ဒါပေမဲ့ အမေက နှင်းကဗျာကို မခေါ်သွားရင်အပြင် မထွက်ရ အမိန့်
ထုတ်ထားလို့ မခေါ်ချင်ဘဲ ခေါ်ရတာ။ အောင့်သက်သက်နဲ့ ဆူဆောင့်
ဆောင့်။

ဒါပေမဲ့ ကဗျာကတော့ မရအရလိုက်သည် ။ အစ်ကို ခေါ်ချင်တာ မ
ခေါ်ချင်တာ ကဗျာသိဖို့ မလို။ လိုက်ရဖို့ အရေးကြီးသည် ။ အစ်ကိုလက်

ဖက်ရည်ခွက်ထဲမှာ အီကြာကွေးလေးနှစ်ပြီး စားရဖို့ အရေးကြီးသည် ။
အဲဒီလိုကြီးပြင်းခဲ့ရသည့် ကဗျာပါ။

အစ်ကိုနဲ့ အစ်ကိုသူငယ်ချင်းတွေကြားထဲ ကြီးပြင်းခဲ့ရပေမယ့် နှင်း
ကဗျာ ယောက်ျားလုံး မဖြစ်ခဲ့။ ကျွန်မ ... ကျွန်မနဲ့ မိန်းကလေးပီသမှ ပီ
သ။

သူ့ဗီဇနဲ့ သူ့လာတာပါ။

ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း နှင်းကဗျာဟာ မိန်းကလေးပေမယ့် အမေနဲ့
လက်ပွန်းတတီး မနေရရှာသော ကလေးပါ။

ထို့ကြောင့် နှင်းကဗျာဟာ အမြဲ ကိုယ့်မြင်းကိုစိုင်းတတ်သည့် ကောင်
မလေး ဖြစ်လာပါသည် ။

သူမ မှန်တယ်ထင်ရင် နောက်မတွန့်တတ်သလို သူမ လုပ်သမျှကိုလ
ည်း မှန်တယ်ထင်သူ ဖြစ်ပါသည် ။ ဪ ... နှင်းကဗျာတို့ မိသားစုက ဝ
န်ထမ်းအိမ်ရာမှာ နေတာနော်။

နှင်းကဗျာရဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်က ဝန်ထမ်းမိသားစုတွေပဲပေါ့။

ပတ်ဝန်းကျင်သန့်တယ်လို့ ဆိုရမှာ ပေါ့။ အဆင့်အတန်းလည်း ညီတ
ယ်လို့ ပြောရမှာ ပေါ့။

နှင်းကဗျာတို့ ၊ ဝန်ထမ်းအိမ်ရာကျတော့ အားနည်းချက် တစ်ခုရှိသ
ည် ။

အပြိုင်အဆိုင် ကြီးကြတာပင်။

ယောက်ျားချင်း ရာထူးပြိုင်သည် ။ မိန်းမချင်း ဂုဏ်တု ဂုဏ်ပြိုင် ဝတ်
ကြစားကြ၏။ ကလေးချင်း ပညာအရည်အချင်း ပြိုင်တတ်ကြသည် ။

ထို့ကြောင့် နှင်းကဗျာတို့ မောင်နှမလည်း အတော်ကြီးမဟုတ်ပေမယ့် တစ်နှစ်တစ်တန်းတော့ မှန်မှန်အောင်ပါသည် ။ မအောင်ရင် အဖေကြိမ်လုံးနဲ့ တွေ့မှာ လေ။

ထိုတစ်ခုပဲ နှင်းကဗျာတို့ အာရုံစိုက်ရဉ်း။ ကျန်တာကတော့ အဖေမအား၊ အမေမအား။ Freedom ။ ပြောရဦးမယ် ...

နှင်းကဗျာတို့ ဝန်ထမ်းအိမ်ရာမှာ နှင်းကဗျာက ငယ်ငယ်ကတည်းက ဂျလည်လေး။ အလည်မလေးဟု နာမည်ကြီးသတဲ့ ။

နှင်းကဗျာရဲ့ အနာဂတ်ကရော ဘယ်လိုလာမယ် ထင်သလဲ။

*

နောက်ထပ်တစ်ယောက်နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးချင်ပါသေးတယ်။ သူမနာမည်က နီရာ။

နီရာရဲ့ ဘဝက တစ်မျိုးပါ။

နီရာဟာ တစ်ဦးတည်းသော သမီး၊ တစ်ဦးတည်းသောမြေးမို့ ဘိုးဘွားမိဘတွေရဲ့ စုပုံချစ်ခြင်းကို ခံရသူပါ။

စုပုံချစ်သည် ဆိုရာတွင် လည်း အလိုလိုက်ပြီးချစ်တာမျိုးမဟုတ်ဘဲ အရိပ်တကြည့်ကြည့်နှင့် မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံ ချစ်တာမျိုးပါ။

မိန်းကလေးမို့ အဘွားနဲ့ အမေက အရိပ်တကြည့်ကြည့်နဲ့ သံကွန်ချာ ခုနစ်ထပ် အုပ်ထားကြသည် ။

နီရာတစ်ယောက်တည်း အပြင်သွားရတာမျိုး တစ်ခါမှ မရှိ။

ကျောင်းသွားရင်တောင် အိမ်နဲ့ ကျောင်းက နီးတာမို့ ဆယ်တန်းအထိ မအေက တကောက်ကောက် လိုက်ပို့တာ။

မေမေရေ ဆိုတာနဲ့ ရေခပ်ပေးပြီးသား။ သမီးကို ချစ်လွန်းလို့ အလိုလိုက်ထားခဲ့တာ။ ဘာမှ မခိုင်းရက်ဘဲ ထမင်းစားမယ် ဆိုရင်တောင် ဇွန်း၊ ခက်ရင်းက အဆင်သင့်။

အရွယ်ရောက်လာတော့လည်း နိရာက နတ်သမီး တစ်ပါးလို လှနိုင်လွန်းသဖြင့် မိဘဘိုးဘွားတွေ ပိုပြီးစိတ်မချနိုင်တော့။

ရွှေမှုန်စားပြီး မွေးထားသလား ထင်ရလောက်အောင် နိရာက လှနိုင်လွန်းသည် ။

အသားအရေ နူးညံ့ကြည်လင် ဝင်းမွတ်လှသလို မျက်နှာအကျကလည်း နှိုင်းစရာမရှိ။ ခန္ဓာကိုယ်အချိုးအစားကလည်း ဘာပဲဝတ်ဝတ် ပြေပြစ်လွန်းလှသည် ။

ဒီတော့ လူကြီးတွေက နောက်ထပ်သံကွန်ချာတွေ တစ်ထပ်ပြီးတစ်ထပ် အုပ်ကြပြန်သည် ။

အပြင်သွားတာကိုပင် ကန့်သတ်တာမဟုတ်၊ အိမ်မှာ နေရင်လည်း အချစ်ဇာတ်လမ်းတွဲ၊ ဗီဒီယို၊ ဝတ္ထုကာတွန်း စတာတွေ မဖတ်ရ၊ မကြည့်ရပါ။ ပိုဆိုးတာက သီချင်းတောင် နားမထောင်ရ။

လပြည့်လကွယ်နေ့တွေတိုင်း အဘွားနဲ့ အတူ ဘုန်းကြီးကျောင်း ဥပုသ်လိုက်ဆောက်တည်ရသေးသည် ။

ဒီတော့ နိရာလေးခမျာ မျက်စိပိတ်၊ နားပိတ်နဲ့ လူကြားသူကြားထဲမှာ ကို မနေတတ် မထိုင်တတ်ဘဲ ငကြောက်မ ကလေးဖြစ်ကာ လူကြောက်မကလေးကို ဖြစ်နေတော့သည် ။

ဘာဗဟု သုတမှ မရှိဘဲ လောကကြီးနဲ့ အဆက်အသွယ် ပြတ်လွန်းလှသည် ။

ဆယ်တန်းအောင်တော့ ကျောင်းဆက်မတက်ချင်တော့ဟု တောင်းဆိုတာကိုလည်း မိဘတွေက သဘောတောင်ကျနေသေး၏။

ခုလို နီရာ ဘာမှ မသိဘဲ အဖြူသက်သက်ကလေး ဖြစ်နေတာကို ပီတိဖြာနေကြသည်။

ခုလိုခေတ်ကြီးမှာ အပြင်တလန်းလန်းထွက်နေပြီး ဖြစ်ချင်တိုင်း ဖြစ်နေတတ်တဲ့ သမီးမိန်းကလေးတွေထက်စာရင် နီရာ ဒီလိုနေတာက ပိုကောင်းသည် ဟု ထင်ကြသည်။

မိဘက ပိုက်ဆံရှိပြီးသားမို့ ပူစရာမလိုဟု ထင်သည်။

နီရာပတ်ဝန်းကျင်မှာ အကောင်းဆုံးဆိုတဲ့ အသုံးအဆောင်တွေ၊ အဝတ်အစားတွေ၊ အစားအစာတွေ၊ အရုပ်ကလေးတွေ၊ ကာတွန်းကားလေးတွေ၊ သတင်းစာတွေ ဒါတွေပဲရှိသည်။

ထို့ကြောင့် နီရာသည် ကာတွန်းကားလေးတွေကြည့်၊ အရုပ်ကလေးတွေနှင့်ဆော့၊ စားချင်တာစားနှင့် တကယ် ကလေးသာသာ ကောင်မလေးတစ်ယောက် ဖြစ်နေခဲ့ပါသည်။

နီရာရဲ့ ပန်းပုဆရာက နီရာကို ဘယ်လိုအရုပ်ကလေးဖြစ်အောင် ထုမလဲ ?။

*

မြယွန်းပုံဆီ ပြန်သွားကြပါစို့။

အတန်းထဲမှာ စာမတော် စာမညံ့သော မြယွန်းပုံသည် တစ်နှစ်တစ်တန်း မှန်မှန်အောင်ရင်းပဲ ကိုးတန်းရောက်လာခဲ့သည်။

အရွယ်ကလေးပြောင်းစမို့ ဖွဲ့စ၊ ဖြိုးစ၊ စိုပြည်စ မြယွန်းပုံကလေးက

နှင်းဆီရိုင်းအငုံစကလေးတစ်ပွင့်လို ချစ်စရာကောင်းလှ၊ နုသစ်လှပါသည်။ ။

ဒီတော့ ရပ်ကွက်တို့ ရဲ့ ထုံးစံအတိုင်း အပေအတေ ဂျလေဂျပိုးတို့ က မြယွန်းပုံကို မျက်စိကျလာကြသည်။ ။

နိုးနိုးနောက်နောက် လုပ်ချင်လာကြသည်။ ။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်က နေ ဖိုသံပေးလာကြသည်။ ။

တဖြုတ်ဖြုတ်၊ တရွတ်ရွတ်သံတွေက မကြားချင်မအဆုံး။

မမြမြအေးရဲ့ အခွေငှားဆိုင်နဲ့ စာအုပ်ဆိုင်မှာ လည်း မြယွန်းပုံရှိတဲ့ အချိန်ဆို လူစည်နေသည်။ ။

မမြမြအေးကလည်း အပြောင်းအလဲ သဘောတရားတွေကို ရိပ်မိပါသည်။ ။ ထို့ကြောင့် သမီးကို မိန်းကလေးတွေ ဖတ်သင့်သည့်စာအုပ်မျိုးတွေ ဝယ်ပေးလိုက်သည်။ ။ သမီးလေးဖတ်ဖို့။ ။ တော်ဝင်မိန်းမများ အစရှိသည့် အမျိုးသမီးရေးရာစာအုပ်ကလေးတွေ ဖတ်ခိုင်းလိုက်သည်။ ။

မမြအေး ဆုံးမစရာမလို။ စာအုပ်တွေက ဆုံးမလိမ့်မည်။ မမြအေးက ဆုံးမရင်တောင် နားဝင်ချင်မှ ဝင်မှာ။ ။ စာအုပ်တွေဖတ်လိုက်ရင် နှလုံးသားထဲရော၊ ဦးနှောက်ထဲပါ အလိုလို လင်းလက်သွားမှာ။ ။ မိခင်ဆုံးမတာထက် ပိုပြီး ပြည့်စုံသွားလိမ့်မည်။

ထို့ကြောင့် မြယွန်းပုံကလည်း အသိရှိပါ၏။ ရပ်ကွက်ထဲက ကောင်တွေကို ယောင်လို့ တောင် လှည့်မကြည့်ခဲ့။ ခုမှ ဆယ့်ငါးနှစ်သာရှိသေးသော သူမ ဒီကိစ္စတွေနှင့် မဆိုင်သေးတာလည်း မြယွန်းပုံ သိသည်။ ။

ကျောင်းစာကိုပဲ အာရုံစိုက်သည်။ ။ ကိုးတန်းဆိုတော့ အတန်းကြီးလာသလို စာကလည်း များ လာပြီ။

သစ်ရွက်လှုပ်ရင် ရယ်တတ်တဲ့ အရွယ်မှာ စာအုပ်တွေရဲ့ ကျေးဇူးကြောင့် မြယွန်းပုံ ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကတော့ သစ်ရွက်တွေ ဘာကြောင့်လှုပ်ရသလဲ ဆိုတာကို ဆန်းစစ်တတ်နေပါသည်။ ။

သစ်ရွက်လှုပ်တဲ့ အကြောင်းရင်းကို ဆန်းစစ်နေရတာနဲ့ မြယွန်းပုံ ရယ်ဖို့ မေ့နေခဲ့ပါ၏။

*

ဒီလိုနဲ့ မြယွန်းပုံ ဆယ်တန်းကိုလည်း ချောမောစွာ ဖြေနိုင်ခဲ့ပါသည်။ ။

ဆယ်တန်းဖြေပြီးတော့ မြယွန်းပုံက ပညာဒါနပြုသော ဘုန်းကြီးကျောင်းတစ်ခုမှာ သင်တန်းသွားတက်သည်။ ။ အင်္ဂလိပ်စကားပြော သင်တန်းပါ။

နိုင်ငံတကာကို ရင်ဘောင်တန်းနိုင်ဖို့ က နိုင်ငံတကာသုံး အင်္ဂလိပ်စကားတော့ မဖြစ်မနေ တတ်ထားဖို့ လိုပါသည်။ ။

မိမိဘာသာမဟုတ်သော ရေမြေခြားဘာသာစကား တစ်ခုကို သင်ယူကာ သိပ်မလွယ်ပေမယ့် အခက်အခဲကြီးတစ်ခုလည်း မဟုတ်ပါ။ မခက်လို့ လည်း ကမ္ဘာပေါ်မှာ လူအများ စု အင်္ဂလိပ်စကားကို ပြောတတ်ကြတာဖြစ်သည်။ ။ A,B,C,D, စကားလုံးလေးတွေမှာ အသတ်တွေ အစက်တွေမပါပါ။

အကွေ့တွေ အဝိုက်တွေ မကွန့်ဘဲ အင်မတန်ရိုးရှင်းပါသည်။ ။

သင်ရင်တတ်လွယ်ပါသည်။ ။

ဘူးသီးငါးပေါင်းကြော် ဘာသာစကားတွေကိုတောင် ရအောင်ရေးနိုင်၊ သင်နိုင်ကြသေးတာပဲ။

ထိုအတွေးနဲ့ မြယွန်းပုံ ကြိုးစားပါသည်။ ။

ဘာပဲလုပ်လုပ် အဘက်ဘက်က သေချာစဉ်းစား တွေးတောပြီးမှ လုပ်တတ်တာ မြယွန်းပုံရဲ့ အကျင့် ဖြစ်နေပါပြီ။

အလုပ်တစ်ခုရဲ့ ကောင်းကျိုး ရှိသလို ဖြစ်လာနိုင်တဲ့ ဆိုးကျိုးတွေကိုလည်း တွေးထားရမှာ လေ။ ဒါမှ အဆိုးနဲ့ အကောင်းကို ချိန်ဆနိုင်မှာပေါ့။ အဆိုးနဲ့ အကောင်း ချိန်ဆနိုင်ရင် တစ်ဝက်တော့ အောင်မြင်တာပဲ မို့လား။

ဒီအသိတွေကို မြယွန်းပုံ စာဖတ်ရင်းရခဲ့တာပါ။

နောက်တစ်ခုက မြယွန်းပုံ မြတ်နိုးတာ တစ်ခုရှိသေးသည် ။ မြန်မာပြည်ဖြစ် ချည်ထည်လေးတွေကို အသေအလဲကို မြတ်နိုးတာပင်။ မြယွန်းပုံ အပျိုဖော်ဝင်ကတည်းက နိုင်ငံခြားကဝင်လာတဲ့ တီရှပ်၊ စပို့ရှပ်၊ ဂျော်ဂျက်၊ ဆွဲသား စတာတွေကို မဝတ်တော့။

မြန်မာဆန်ဆန်အင်္ကျီလေးတွေကို ပြည်တွင်းဖြစ်ချည်စကလေးတွေနဲ့ ချုပ်ဝတ်သည် ။ ပြီးတော့ တိုင်းရင်းသူတွေရဲ့ ရိုးရာဝတ်စုံလေးတွေကိုလည်း သဘောကျသည် ။ ဒီတော့ ရပ်ကွက်ထဲက သူမကို နာမည်ပေးကြသည် ။ မဟာဆန်သူကြီးတဲ့ လေ။

★

သုံးဆယ့်နှစ်ချောင်းလုံးပေါ်အောင် ဖြီးထားတဲ့ ကွမ်းသွေးပေကျံနေသော ပါးစပ်ကြီးတစ်ခုကို အဝေးကပင် လှမ်းမြင်ရသည် ။

မြယွန်းပုံကို အသေရရင်တောင် လိုချင်ပါသည် ဟု သတင်းလွှင့်ထားသော ပန်းရန်ဆရာ ဘဿာရဲ့ ပါးစပ်ကြီးပါ။

‘ပုံလေး’

မြယွန်းပုံက မော့ကြည့်လိုက်သည်။ ။

‘ဟိုခွေရှိလား’

‘ဘာခွေလဲ’

‘ဟိုခွေလေ’

‘မရှိဘူး’

‘အလဲ့ ... ဘာခွေလဲဆိုတာ ဒက်တယ်ပေါ့’

‘ဘာကိုဒက်ရမှာ လဲ၊ ရှင်ပြောတဲ့ ဟိုခွေဆိုတဲ့ အခွေမရှိဘူးလို့ ပြောတာ။ ဟိုခွေလည်း မရှိဘူး၊ ဟိုဆိုတဲ့ အခွေလည်း မရှိဘူး’

‘ပုံလေးကလည်း ခွတိုက်နေပြန်ပြီ။ တိုက် ... တိုက်၊ အဲလို ခွတိုက်လေ ကိုဘသာက ပိုချစ်လေပဲ’

‘ကဲ ... ရှင် ဘာခွေယူမလဲ၊ မယူရင်လည်း ကြွ၊ အရည်မရ အဖတ်မရ တွေ လာပြောမနေနဲ့ ။ ကျွန်မ စီးပွားရေး လုပ်နေတာ။ ရှင်ပြောတဲ့ အဖိုးမတန်စကားတွေကို နားမထောင်ချင်ဘူး ဦးဘသာ’

‘ပုံလေးကလည်း ’

‘ဟိတ်ကောင် ... ဘသာ’

‘ဗျာ ... ဦး’

‘ထပ် ... ဘာ ဦးလဲကွာ၊ မင်း အရင်က ငါ့ကို အစ်ကို ခေါ်တာပါ။ ခွေလာငှားတာလား၊ ဘာခွေလဲ’

မြယွန်းပုံအဖေ ရောက်လာ၍ ဘသာလည်း ကုပ် သွားသည် ။

အခွေတစ်ခွေငှားပြီး လစ်သွားသည် ။

‘ပုံပုံ ... သမီး၊ နောက်ဆို ဆိုင်မထိုင်နဲ့ တော့။ ဒီလိုကောင်တွေ ငါ့သမီးကို လာလာရစ်နေတာ ကြာရင် အဖေသည်းခံနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊’

‘သမီးကတော့ သူတို့ ဘာပြောပြော နားထဲကိုမရောက်ပါဘူး အဖေရယ်၊ ကိုယ့်ဆိုင်ထဲထိုင်ပြီး ကိုယ့်အလုပ် ကိုယ်လုပ်တာ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဂရုမစိုက်ပါဘူး။ အဖေမစိုးရိမ်ပါနဲ့ ၊ သမီးအားတဲ့ အချိန်လေး ကူထိုင်ပေးတော့ အမေ သက်သာတာပေါ့’

‘သမီးကလည်း ’

‘အဖေ သမီးကို ယုံတယ်မို့လား’

‘ငါ့သမီးကို ယုံပါတယ်’

‘တေလေဂျိုးတွေ လာနှောင့်ယှက်လို့ မြယွန်းပုံ ဆိုင်မထိုင်ရဲဘူးဆိုတဲ့ ရာဇဝင် မရှိစေရဘူး အဖေ’

‘ကဲ ... သမီးသဘော’

ကိုအေးခိုင်က လိမ္မာသော သမီးလေးကိုကြည့်ကာ ပီတိဖြာနေပါသည်။ ။

သမီးကလေး သိတတ်တော့ မမြဲအေးလည်း သက်သာတာပေါ့လေ။

သားအဖနှစ်ယောက် စကားပြောနေတာကို တစွန်းတစ ကြားလိုက်သော မမြဲအေးလည်း သူမရဲ့ ပန်းပုရုပ်ကလေး လက်ရာမြောက်နေတာကို ကျေနပ်သွားပါ၏။

မြယွန်းပုံကတော့ လုပ်စရာရှိတာ ဆက်လုပ်နေသည်။ ။

ကိုအေးခိုင် ငုတ်တုတ်ထိုင်နေတာတောင် ဆိုင်က လူမပြတ်။

သကောင့်သားလေးတွေ စာအုပ်တွေကို ဖွနေတာ တော်တော်ကြာပြီ

ငှားတော့လည်း စာအုပ်နာမည်က ‘ချစ်တယ်’တဲ့ ။ ဂန်းမသားလေးတွေ။

*

မြယွန်းပုံသည် ရပ်ကွက်ထဲကလူတွေကို တန်းတူ ရည်တူတော့ ဆက်ဆံပါသည် ။ စာမတတ်၊ ပေမတတ် ရိုင်းစိုင်းသည့်သူတွေကိုတောင် မြယွန်းပုံက ကောင်းကောင်း မွန်မွန်ပဲ ဆက်ဆံသည် ။

သူမကို ထိကပါး ရိကပါး ပြောလာရင်သာ မှတ်လောက်သားလောက်အောင် တုံ့ပြန်ငြင်းဆိုတတ်တာ။ ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်းတော့ မပြောပါ။ ပြီးတော့ ရပ်ကွက်ထဲက ကောင်တွေက ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး ငြင်းလို့ မှ မရတာ။

ထို့ကြောင့်လည်း မြယွန်းပုံကို အမုန်းဖက် အငြိုး ထားမည့်သူတော့ မရှိပါ။

မိန်းမချင်း မနာလိုတာပဲရှိသည် ။ မိန်းမချင်း မနာလိုတာကတော့ မြယွန်းပုံကိုမှ မဟုတ်။ သူမအမေ မမြအေးကိုပါ မနာလိုကြတာ။

ဗြဲတ်စဗျင်းတောင်းနေတတ်တဲ့ ပျံကျရပ်ကွက်မှာ စည်းနဲ့ ကမ်းနဲ့ နေတတ်တဲ့ သူကပဲ မှားနေသလိုလို။ မမြအေးကို ဝိုင်းပြီးမေးငေါ့ကာ အတင်းတုပ်ကြသည် ။

ထိုအချိန်နဲ့ မြယွန်းပုံကို ပိုပြီးအမြင်ကတ်ကြသည် ။ အမနာပ ပြောချင်ကြသည် ။ မြယွန်းပုံတို့ အငှားဆိုင်လေး လူစည်နေရင်ပဲ ချောင်းမြောင်းစပ်စုချင်ကြသည် ။ မြယွန်းပုံနဲ့ ရပ်ကွက်ထဲကကောင်တွေပဲ တရုန်းရုန်းလိုလို ပြောချင်ကြသည် ။

ဒါပေမဲ့ မြယွန်းပုံက အနေမှန်၍ မပြောသာ။ ပြောစရာအကွက်ကိုမရှိ။ ကိုအေးခိုင်ရော မမြမြအေးပါ သမီးဘေးမှာ ဘယ်ညာဝန်းရံနေကြသည် လေ။

ဒီတော့ မြယွန်းပုံက ကောင်းသတင်းဖြင့်သာ ကျော်ကြားတော့တာပေါ့။

မြယွန်းပုံသည် သူတို့ ရပ်ကွက်ရဲ့ စံပြမိန်းမပျိုဖြစ်သည် ။

တချို့မိခင်တွေက သူတို့ သမီးတွေကို ဆုံးမချင်ရင် မြယွန်းပုံကို နမူနာပြုပြီး ဆုံးမတတ်ကြသည် ။

သားရှင်တွေကလည်း မြယွန်းပုံကို လိုလိုလားလား ချွေးမတော်ချင်လွန်းကြသည် ။

သို့သော် မြယွန်းပုံကတော့ လုံးဝစိတ်မဝင်စားပါ။ အချစ်နှင့်အိမ်ထောင်ရေးဆိုတာ မြယွန်းပုံ အတွေးထဲကို တစ်စွန်း တစ်စတောင် လာမငြိဘူးသေးပါ။

စာဖတ်များ ပြီး ဆင်ခြင်နိုင်စွမ်းရှိတဲ့ မြယွန်းပုံ ဦးနှောက်ထဲမှာ ဘဝရှေ့ရေးအတွက် လုပ်စရာတွေ အကွက်ချလို့ တောင်မဝ၊

ဒီတော့ ပတ်ဝန်းကျင်က တစ်မျိုးပြောကြပြန်၏။ မြယွန်းပုံက စာကြမ်းပိုးမလေးတဲ့ ။

ပါဝါမျက်မှန်ပါးပါးလေး တပ်ထားရတဲ့ မြယွန်းပုံက ကိုယ်လက်လှေကျင့်ခန်းစာအုပ်တွေဝယ်ပြီး အိမ်မှာ ကိုယ့်ဘာသာ ပုံမှန်လုပ်သဖြင့် ချီကုန်းပုံစံစာကြမ်းပိုးရုပ် မဟုတ်ပါ။ လတ်ဆတ်စိုပြည်သော အလှဖြင့် ပြည့်စုံပါ၏။

ပြောချင်သူတွေက ပါဝါမျက်မှန်လေးကြောင်း အား မနာလျှာမကျိုး

စာကြမ်းပိုးကမ္မည်းတပ်ကြတာပါ။

မြယွန်းပုံကတော့ ဂရုမစိုက်ပါ။ လုပ်စရာရှိတာဆက်လုပ်သည် ။ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ခြေလှမ်းဟာ ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့ အမနာပစကားတွေကြောင့် ယိမ်းယိုင်စရာ အကြောင်းမရှိဘူးလေ။

ပညာဒါန သင်တန်းကျောင်းမှာ စကားပြောတက်၊ အင်္ဂလိပ်စကားပြောစာအုပ်တွေ ဝယ်ဖတ်၊ အင်္ဂလိပ်မြန်မာအဘိဓာန်ထဲက မီးနင်းတွေကို တစ်နေ့အလုံးငါးဆယ်ကျက်။ စသဖြင့် တတ်သလောက် မှတ်သလောက် ကြိုးစားနေသည် ။

သူမတို့ အိမ်ရဲ့ စီးပွားရေးအခြေအနေက သင်တန်းတွေ ပြန်လန်နေအောင် တက်နိုင်တဲ့ အခြေအနေမှ မရှိတာလေ။

ဒီတော့ ကိုယ့်နည်းကိုယ့်ဟန်နဲ့ ပဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အရောင်တင်ရသည် ။

မြယွန်းပုံ ဆယ်တန်းအောင်စာရင်းထွက်တော့ ဆယ်တန်းကို ဂုဏ်ထူးတစ်ဘာသာဖြင့် အောင်သည် ။

ကိုအေးခိုင်နဲ့ မမြအေးတို့ ကျေနပ်မဆုံး။ သူတို့ ရပ်ကွက်မှာ ဆယ်တန်းတဖုန်းဖုန်းကျနေသူတွေ များ တာလေ။ အောင်တဲ့ သူတောင် ခပ်ရှားရှားရယ်။

ခုလို ဂုဏ်ထူးတစ်ခုပါတာက မဟာမျက်နှာပန်း ပွင့်ခြင်းတည်း။

ဆယ်တန်းအောင်တော့ မြယွန်းပုံ ...

‘အဝေးသင်တက်ရင်း အလုပ်လုပ်မယ် အဖေ’

သူတို့ အင်အားကလည်း Day တက်နိုင်စွမ်းမှ မရှိတာလေ။

ဒီလိုနဲ့ မြယွန်းပုံ အင်္ဂလိပ်စာအဓိကနဲ့ အဝေးသင်တက်ရင်း စာပေတိုက်တစ်ခုရဲ့ အရောင်းဆိုင်မှာ အလုပ်လုပ်တယ်။

စာအုပ်တွေကိုချစ်တဲ့ မြယွန်းပုံ စာအုပ်တွေကြားထဲ ဆက်ကူးခပ်ပြန်၏။

*

နှင်းကဗျာ အရွယ်ကလေး ပြောင်းလာတော့ နှင်းကဗျာကို လိုက်ကြသည့် ကောင်လေးတွေ များ လာ၏။

နှင်းကဗျာ ရှစ်တန်းမှာ စပြီး ရည်းစားစာပေးခံရသည် ။ ဒါတောင် နှင်းကဗျာဘေးမှာ ကိုကို အမြဲပါသည် ။

နှင်းကဗျာ အပြင်ထွက်ရင် ကိုကိုနှင့်အတူပဲ ထွက်ရသည် ၊ ဒီအခြေအနေထဲမှာ တောင် နှင်းကဗျာကို စာရအောင်ပေး နိုင်ကြသည် ။

နှင်းကဗျာ အရွယ်ပြောင်းလာချိန်မှာ ကိုကိုတို့ က
ဆယ်တန်းအောင်ပြီးပြီ။

နှင်းကဗျာကို အရင်လို မခေါ်ချင်တော့။

ဒါပေမဲ့ မေမေက သူမ မရှိ၍ အိမ်မှာ လည်း တစ်ယောက်တည်း ထားရမှာ စိတ်မချ။ ထို့ကြောင့် ကိုကိုကို ဘယ်သွားသွား ခေါ်သွားဖို့ အမိန့်ချထားသည် ။

ကိုကိုတို့ နဲ့ အတူ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်ပါများ တော့ ယောက်ျားလေးတွေအကြောင်း တီးမိခေါက်မိလာသည် ။

ကိုကိုသူငယ်ချင်း ကိုတေဇာဆို ရည်းစားရှိသည် ။
ရည်းစားကလည်း တော်တော်ချော၏။ ဒါကို လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထိုင်ရ

င်း တွေ့သမျှမိန်းကလေးတွေကို မျက်စိစားပွဲထိုင်သေး၏။

ပါးစပ်အရသာခံပြီး ဝေဖန်စစ်ကြောရေးဝင်သေးသည် ။
ထိုအချိန်မှာ ကဗျာက ...

‘ကိုတေဇာ ... မအိမ်စည်ကို သတိမရဘူးလား’

‘ကျစ် ... ကဗျာကလည်း မပေါက်ဘူး။ လက်ဖက်ရည် ဆိုင်ထိုင်ချိန်
ဆိုတာ နှလုံးသားက ပရဟိတလုပ်တဲ့ အချိန်ဟ’

‘နှလုံးသားက ပရဟိတလုပ်တာ’

‘ဟုတ်တယ်။ အချိန်တော်တော်များများ နှလုံးသားကို ရည်းစားကို
ပေးထားရတာ။ ရည်းစားတစ်ယောက်တည်းက သိမ်းပိုက်ထားတာပေါ့
ဟာ။ အတ္တကြီးတာပေါ့။ အဲဒါကြောင့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်တဲ့ အချိန်
တော့ တွေ့တဲ့ မိန်းကလေးတွေကို အယုတ်အလတ် အမြတ်မရွေး နှလုံး
သားက ခံစားပေးလိုက်တာပါ။ အဲဒါကို ပရဟိတလုပ်တယ်လို့ သဘော
ထားတာ’

‘ဟင်း ... လိုရာဆွဲတွေးထားတာပါ’

‘မှတ်ထား။ အဲဒါ ယောက်ျားတွေရဲ့ နှလုံးသားပရဟိတလုပ်ခြင်းပဲ’

နောက်တစ်ယောက်ကျတော့ ပုံစံတစ်မျိုး။ ကောင်မလေးသုံးယောက်ကို တစ်ပြိုင်တည်းလိုက်သည် ။ တစ်ယောက်မဟုတ် တစ်ယောက် ရ
အောင်လို့ တဲ့ ။

တချို့က ရှိသေးသည် ။

‘မင်းအချစ်ကိုမှ မရရင် ကိုယ်သေမှာ ပဲ’ တဲ့ ။

‘မင်းအချစ်ကိုသာ ရမယ်ဆိုရင် ကောင်းကင်က နှုတ်ကြယ်ကိုလည်း

ဆွတ်ပေးပါ့မယ်' တဲ့ ။

မဖြစ်နိုင်တာတွေကို အတင်း အလီဘိုင် တင်ကြသည် ။

ဒါကို သနားသည့် မိန်းကလေးတွေကလည်း ရှိသေး၏။

တချို့ဆို ယောက်ျားတန်မဲ့ မျက်ရည်တွေကျပြလိုကျပြ။

ဒူးထောက်ကာ ခယလိုခယနှင့် ပလီပလာ ကမ်းကုန် ဇာတ်လမ်းစုံ ပြတဲ့ လူလည်း ရှိသည် ။

ပြီးရင် ဘယ်ကောင်မလေးကို ငါ ဘယ်လိုလိုက်လိုက်တာ ကောင်မလေးတော့ ဟတ်ထိပြီးရင်းထိပဲ။ ရယ်စရာကောင်းတဲ့ အရာတစ်ခုလို ဟားကြသေးတာ။

နှင်းကဗျာက ယောက်ျားတွေအကြောင်းသိပြီးရင်း၊ သိရသည် ။

ရှိသေးသည် ။ ကိုကိုပေါ့။ ကိုကိုကလည်း ကဗျာ့ အစ်ကိုပီပီ ဖြူဖြူပါးပါးပါပဲ။

ကိုကိုကို မိန်းကလေးတွေက ကြည့်ကြသည် ။ စန်းရှိတယ်ပဲ ပြောရမှာ ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကိုကိုက ငပွေး။ ကောင်မလေးတွေကို အထာတွေ မာလကာတွေပြသည် ။ ပြီးတော့ မထိတထိ အီစီကလီလုပ်သည် ။ ကောင်မလေးတွေဘက်က ပါ လာပြီ ဆိုရင်တော့ ခခွေးနဲ့ ခေါက်ပစ်တတ်သည် ။

တချို့ကောင်လေးတွေကြတော့ ရောက်ရာအရပ်မှာ ရည်းစားတွေကို ရွက်ကျပင်ပေါက်ပစ်လိုက်သည် ။

တချို့ကျတော့ ရေလျှံသည့်မိန်းမတွေကိုကပ်။ အချူဇယားတွေခင်း။

လူပျိုတွေ ရှုပ်တာထက် အိမ်ထောင်သည် တွေက ပိုဆိုးသေး၏။

တဏှာနစ်ပြီး ညစ်ပေနေတဲ့ ယောက်ျားတွေဟာ ရေတွေ့တိုင်း ခြေ
ဆေးချင်ကြသည်။ ဒါပေမဲ့ ရေချင်းတူပေမယ့် တန်ဖိုးမတူ။ တန်ဖိုးကြီး
တဲ့ ရေကြတော့ ခြေဆေးဖို့ နှမြောကြသည်။ ထို့ကြောင့် အိုင်ထဲကရေ
ကိုပဲ ခြေဆေးကြတာ။ ဒါကြောင့် စကားပုံက အိုင်တွေ့တိုင်း ခြေဆေးတ
ယ်ဟု ဖြစ်သွားတာ။ တကယ်တော့ ရေတွေ့တိုင်း ခြေဆေးချင်ကြတာပါ
။

ထို့ကြောင့် မိန်းကလေးတွေဟာ အိုင်ထဲကရေ မဖြစ်ဖို့ အရေးကြီးသ
ည်။

*